

РЕШЕНИЕ

№ 7954

гр. София, 07.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **11295** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началника на група в Столична дирекция на вътрешните работи отдел „Пътна Полиция“, чрез юрк. С. М., срещу решение № 4654/24.10.2024 г. постановено по НАХД 9605/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 24-4332-013142/12.06.2024 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР. С наказателното постановление са наложени административни наказания – глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на И. Г. Господарска на основание чл. 175, ал. 3, предл.1 ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Твърди се в касационната жалба, че решението на районния съд е неправилно, незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Сочи се, че от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява извършването на административното нарушение, както и че същото е правилно квалифицирано като такова по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Твърди се, че за да е съставомерно извършеното деяние по чл. 140, ал. 1 ЗДвП не се изисква конкретна форма на вина, тоест то може да извършено както при умисъл, така и при

непредпазливост. Сочи се, че И. Господарска е знаела, че превозното средство не е регистрирано, тъй като същата го е закупила от собственика и съответно като не е изпълнила задължението си да го пререгистрира на свое име в предвидения двумесечен срок, автоматично ех lege е последвало прекратяването на регистрацията на превозното средство. Поддържа, че лицето виновно е нарушило разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, тъй като е управлявало автомобил, чиято регистрация е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Касаторът изтъква, че всеки участник в движението е длъжен да спазва правилата по ЗДвП, както и че незнанието на закона не води до извод за несъставомерност на нарушението от субективна страна. По отношение на наказателното постановление сочи, че същото е издадено в съответствие с разпоредбите на закона, съдържа всички нормативно изискуеми реквизити, както и че не са налице нарушения на административнопроизводствените правила, които да накърняват правото на защита на нарушителя, както неправилно е приел районния съд. Поддържа, че наложеното наказание е съответно на вида и тежестта на нарушението. По изложените съображения моли решението на първоинстанционния съд да бъде отменено, а наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание касаторът – Началникът на група в Столична дирекция на вътрешните работи отдел „Пътна Полиция“, се представлява от юрк. М., представя пред настоящата инстанция справка относно служебна дерегистрация на МПС, поради неговото нерегистриране по надлежния ред. В представени писмени бележки поддържа твърдението, че водачът на превозното средство е управлявало нерегистрирано МПС, както и че е бил длъжен да го пререгистрира след придобиване на собствеността му в двумесечен срок, поради което правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност. По отношение на наказанието се излагат съображения, че същото е в предвидения минимум и е съобразено с тежестта на нарушението. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност по отношение на претендирано адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Ответникът – И. Г. Господарска се представлява от адв. М., която оспорва касационната жалба, като излага доводи, че в случая е нарушено правото на защита на лицето, тъй като липсва точно и ясно описание в АУАН и НП. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 13.01.2024 г. в 00:48 ч. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]И. Г. Господарска е управлявала лек автомобил „А.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. И. И., който на 08.01.2024 е бил със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП. За извършеното нарушение е съставен АУАН серия GA № 792405 от полицейски инспектор при 09 РУ – СДВР. Материалите били изпратени на СРП за образуване на досъдебно производство, като с постановление от 15.04.2024 г.

прокурор при СРП е отказал да образува досъдебно производство, като е приел, че не са налице данни за осъществен състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 НК поради липсата на субективна страна на деянието. Въз основа на получения прокурорски акт и материалите по преписка № 8068/2024 г. е издадено Наказателно постановление № 24-4332-013142/12.06.2024 г. от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което са наложени административни наказания – глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на И. Г. Господарска на основание чл. 175, ал. 3, предл.1 ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

За да отмени процесното НП районният съд е приел, че при издаването му са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до неяснота по обвинението и накърняване правото на защита на санкционираното лице. Изложил е мотиви, че в АУАН е описано само словесното осъществяване на нарушението по ЗДвП на дата 13.01.2024 г., както и че лекият автомобил е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

Наред с горното съдът е обосновал и самостоятелен извод за незаконосъобразност на НП като е намерил, че от субективна страна в случая липсва умисъл за извършеното нарушение. Приел е за безспорно установено, че И. Г. Господарска е управлявала автомобила със служебно прекратена регистрация, но тъй като от събраните по делото доказателства не се установило да е знаела, че управлява автомобил със служебно прекратена регистрация, неправилно е прието от наказващия орган, че е налице съставомерност на извършеното деяние, поради липсата на умисъл. Обосновал е този извод, с обстоятелството че в закона не е предвиден ред, по който водачите да се уверят, че МПС е надлежно регистрирано и въпреки предвиденото в закона задължение на всеки водач преди да предприеме действия по управлението на едно превозно средство да се запознае с придружаващата го документация за да се увери, че автомобилът отговаря на предвидените законодателни изисквания, в случая ползвателят на МПС не е бил уведомен за дерегистрацията на автомобила. В тази връзка е приел, че не са събрани доказателства, от които по категоричен начин да се обоснове извод, че водачът на превозното средство е осъществила така вмененото ѝ нарушение виновно.

Въз основа на установената фактическа обстановка касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С посочената като нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 ЗДвП е предвидено по пътищата, отворени за обществено ползване, да се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, съгласно която водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер се наказва с лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и глоба от 200 до 500 лв. водач.

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП е предвидено служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, да се прекратява регистрацията на

регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването на МПС, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съответно съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), служебно се прекратява регистрацията по смисъла на чл. 18, ал. 1, т. 2 на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство, като това става по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Между страните не се спори, а и от писмените доказателства по делото се установява, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на И. Г. Господарска. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията, такова не се предвижда и с Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. Същевременно обаче следва да се отбележи, че предвиденият в чл. 143, ал. 15 ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система се предхожда от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. С други думи съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт, чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Това че регистрацията на превозното средство се прекратява служебно по силата на закона не означава, че ИАА не следва да бъде доведен до знанието на адресата, тъй като в противен случай ще му бъде нарушено правото на съдебна защита. В този смисъл е неоснователно възражението в касационната жалбата, че за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС не следва да се уведомява собственикът.

Безспорно автомобилът е управляван от трето лице, което не е собственик и действително касаторът е следвало да провери всички документи на МПС за да се увери, че управляваният автомобил отговаря на изискванията на закона. Същевременно обаче следва да се отчете и обстоятелството, че не съществува в закона ред, съгласно който да се извърши проверка относно активната регистрация на пътните превозни средства, който да бъде достъпен за всеки гражданин, вкл. ползвател, какъвто е настоящия случай.

Изложените в касационната жалба твърдения за умисъл и конкретно, че И. Г. Господарска е знаела, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради това, че в двумесечен срок от придобиването му същата не го е регистрирала на нейно име, не се подкрепят от събраните по делото доказателствата, включително и от представеното пред настоящата съдебна инстанция писмено доказателство, в което са посочени единствено датите на промяна на регистрацията на МПС и номерата на документите, послужили като основание за служебната промяна на регистрацията. От същото не може да се установи по никакъв начин, че И. Г. Господарска е придобила

собствеността на управляваното от нея МПС, за което е имала задължение да го регистрира в двумесечен срок от придобиването му, за да може да се направи обосновано предположение, че е знаела за последиците от неизпълнението на това задължение, а именно: че регистрацията на автомобила служебно ще бъде прекратена. Константна е съдебната практика на касационните състави на Административен съд – София град, че при служебно прекратена регистрация, за да има нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДВП – субективната страна на деянието изисква водачът да е знаел за това. Липсата на уведомяване на собственика, респ. липсата на знание за служебно прекратената регистрация от водача на лекия автомобил води до липса на субективния елемент на процесното деяние, поради което издаденото наказателно постановление се явява незаконосъобразно.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно обосновани са изводите на районния съд, че вината на санкционираното лице не е доказана.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора на ответника се дължат разноски, които са своевременно поискани и са представени доказателства за реалното им заплащане.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4654/24.10.2024 г., постановено по НАХД 9605/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Г. Господарска сумата от 400 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.